

Seray Şahiner

HANIMLARIN DİKKATİNE

Türk
Edebiyatı
—
Öykü

2012
YUNUS NADİ
ÖYKÜ ÖDÜLÜ

Seray Şahiner, 1984 yılında Bursa’da doğdu, İstanbul’da büyüdü. 2007’de İstanbul Üniversitesi, İletişim Fakültesi, Gazetecilik Bölümü’nden mezun oldu. 2011’de Marmara Üniversitesi, Sinema Anabilim Dalı’nda yüksek lisansını tamamladı. Dönemsel olarak garsonluk, konfeksiyonda el işçiliği ve makinecilik yaptı. *Hayvan* dergisi ve *BirGün* gazetesinde muhabir olarak çalıştı. *Ot* dergisi ve *BirGün* gazetesinde yazdı. 2007’de *Gelin Başı*, 2011’de *Hanımın Dikkatine* adlı öykü kitapları, 2014’te *Antabus* adlı romanı, 2015’te *Reklamı Atla* adlı deneme kitabı, 2017’de *Kul romanı*, 2019’da *Hepye* adlı öykü kitabı, 2021’de *Ülker Abla*, 2025 yılında *Vatan Millet Samatya* romanı yayımlandı. *Hanımın Dikkatine* adlı öykü kitabı ile 2012 Yunus Nadi Öykü Ödülü’nü, *Kul* romanı ile 2018 Orhan Kemal Roman Armağanı’nı, *Ülker Abla* romanı ile 2022 Duygu Asena Roman Ödülü’nü ve Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü’nü aldı. *Gelin Başı* kitabında yer alan öyküler Şehir Tiyatroları ve Tiyatro Boyalı Kuş tarafından sahnelendi. *Kul*, Toy Sahnesi’nce sahnelendi. Aynı adla Tatbikat Sahnesi’nce sahnelenen *Antabus* ile 2016 Afife Tiyatro Ödülleri’nde Cevat Fehmi Başkut Özel Ödülü’nü aldı. *Hepye*, aynı adla Devlet Tiyatroları’nca sahnelenmektedir. Kitapları; İtalyanca, Fransızca, Arapça, Farsça, Makedonca, Sırpça, Malayalamca, Bulgarca, Hırvatça ve Yunancada yayımlandı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Vatan Millet Samatya
Hepyek
Antabus
Kul
Reklamı Atla

HANIMLARIN DİKKATİNE

Yazan: Seray Şahiner

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Can Yayınları, 2011

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Kasım 2025 / ISBN 978-625-5683-48-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Füsun Turcan Elmasoğlu

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hanımların Dikkatine

Seray Şahiner

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İÇİNDEKİLER

Ceylan Yürüyüşü	9
Fesleğen	42
Promosyon Kuralları Etiketin Arkasındadır	56
Ev Hali	80
Bikini Bölgesi	94
Dumansız Hava Sahası	112
Pencere Kenarı	121
Pamuk Prenses ve Avcı	135
Kısa Metraj Rüyalar Limited Şirketi	136

CEYLAN YÜRÜYÜŞÜ

**Hanımların dikkatine;
overlok makinesi, ayağınıza geldi. Halı, kilim, yolluk,
paspas kenarına, halıfleks kenarına overlok çekilir.
Beş dakikada yapılır, hemen teslim edilir.**

Pencereler ardına kadar açıldı. Kırıksıklığı, ütüye gerek kalmadan açılsın diye *ıslak ıslak* asılmış tül perdeler rüzgârda salınıp pencere önündeki masada duran fesleğene çarpıyor, dantelleri, çiçeğin yeni sulanan toprağına bulanıyordu.

Pencereler ardına kadar açıldı; günlerden pazar olmadığından, Samatya sahilinde ancak birkaç mangalacı vardı.

Oysa pazar günü olsaydı... Samatya sahili piknik alanına dönmüş; evlerinden getirdikleri küçük tüp, mangal, kilim, minderle kendi yaşam alanlarını yaratan aileler, çimenlere sere serpe yayılmış olacaktı. Onlar mangal yaparken sahile bir davul zurna ekibi gelecek, her ailenin yanına ayrı ayrı uğrayarak istek türküleri çalacak; insanlar mangaldan aldıkları etleri, yanlarında getirdikleri melamin tabaklara bırakıp halaya kalkacaktı. Bu ailelerin, babalarının yanında sigara içemeyen, “komşuya gidiyorum” bahanesi

olmasa işe gitmek dışında bir sebeple evden çıkamayan kızları, sokak ortasında mendil sallayacak, omuz titretecek, diz kıracak, zılgıt çekecek, deniz kokusunun hiçbir vakit ulaşmadığı memleketlerinin türkülerini, denize bakarak söyleyecekti.

Banklar, sevgililer, birbiriyle buluşup bütün vakitlerini başkalarına cep telefonundan mesaj atarak geçiren ve yanındakinin en yakın arkadaşı olduğunu her daim yineleyen genç kızlarca; asfaltla deniz arasında kalan kayalık, bira içen, çekirdek yiyen, denizden çıkıp güneşlenen delikanlılarca tutulmuş olacaktı. Bir de şu köşede, surun dibinde, iki bankı yerinden söküp karşı karşıya koymuş, açık havada kafa çekmeye ayrı bir boyut katan ihtiyarlar olacaktı; biri ceketinin cebinden küçük rakıyı çıkaracak, diğeri gazete kâğıdına sardığı domates-peyniri, öbürü çerezi ortaya koyacak; son gelen, pilli radyosunu açacak, bu doğaya ankastre meyhanede demleneceklerdi beraber.

Günlerden pazar olsaydı *şimdi*, Reyhan Hanım, belediyenin Samatya sahiline kurduğu açık hava spor tesislerinde bu kadar rahat spor yapamayacaktı. Piknikçilerin çocukları, tesisi oyun parkı olarak kullanacak, tahterevallili yerine mekik, salıncak yerine çifte salınım, kaydırak yerine ceylan yürüyüşü aletlerine binerek Reyhan Hanım'ı sırada bekleteceklerdi. Çocuklarını almak bahanesiyle spor aletlerinin başına gelen kadınlar, ayaklarında terlik, bileziklerini şakırdatarak beş dakika çifte salınım aletine binip fırsattan istifade “spor yapacak”, ardından çocuklarıyla birlikte mangalın yanına dönüp domates doğramaya devam edeceklerdi. Sırayı anında başka bir çocuk kapacak, Reyhan Hanım, eşofmanlarını giyip içinde su, maydanoz suyu, yedek hırka ve havlu olan sırt çantasını alıp tempolu adımlarla buraya gelmesine, hatta saçına havlu bant bile takmasına rağmen tek bir kalori atamadan evinin yolunu tutacaktı.

İstimplak söylentisi iyice yayılmadan evi elden çıkarmaları gerektiğini düşünerek Samatya sokaklarında sinirle yürüyecekti.

Fotoğrafçının önünden geçerken gözü vitrine takılacak, geçen hafta kuaförden çıktıktan sonra *hazır saç başı yapılmış*ken, eve müşteri çıkarsa tapu işlemlerinde kullanmak üzere çektiirdiği fotoğrafın camekâna yerleştirilmiş olduğunu görünce hâlâ güzel, hatta birkaç aydır neredeyse eskisi kadar güzel olduğunu düşünecek, *e fotoğrafçının bile gözünden kaçmamış belli ki*, biraz olsun sakinleşecekti.

Allahtan günlerden pazar değildi de Reyhan Hanım Samatya sahilinde, ceylan yürüyüşü aletinde, zarif adımlarla kalori atıyordu. Pazar günü olsa Reyhan Hanım, birazdan kapıyı anahtarıyla açarak 20 yıldır sile sile camlarını, ova ova yerlerini incelttiği evine girip çantasını portmantoya asacaktı. Spor yapıp terleyemediğinden duş almayacak, Oriflame mümessili komşusundan alıp oğulları ve kocası *bilip bilmeden* kullanıp bitirmesin diye çekmecece sakladığı *toksin atmak için bire bir* yosun özlü duş jelini de kullanamayacak; duş çıkışında bornozuyla evde dolaşp şu dizilerdeki “orta yaşlı” kadınlar gibi gazetelerin eklerini keyifle okuyacak havası da olmayacaktı.

Hafta içi de bu saatte evlerinde kimse olmazdı ya, o günlerde hem televizyonda daha güzel programlar olduğundan hem komşu kadınlar günlerini kocalarına vakfetmeyip toplaşp iki lafın belini kırabildiklerinden, içini daha rahat oyalıyor, pazar günleri kadar zor geçmiyordu.

Reyhan Hanım, buzdolabı hırıltısından başka ses olmayan evinin pazar dilsizliğine tahammül edemeyip televizyonu açacaktı: Dizilerin tekrar yayınları, futbol programları... Reklam kuşağında “45 yaşındayım ama hiç göstermiyorum!” diye peşin peşin konuşan, alçakgönüllülüktan zerrece nasibini almamış bir kadın, **“Çünkü siz buna değersiniz”** derken o, raf ömrünü yatak odasının çekmecesinde doldurmakta olan duş jelini düşünecekti... Yemek programında, lüks restoranları gezip kendisine sunulan yemeklere not veren gurme, “şef”e, **“Bu deniz tarağını hangi usulle pişirdiniz?”** diye sorarken Reyhan Hanım, kuman-

dayı koltuğa bırakıp mutfağa geçecek, içine bir tutam maydanoz koyup ağzına kadar suyla doldurduğu tencereyi ocağa oturtarak altını yakacaktı. Salona geri dönerken halının kıvrılmış ucunu ayağıyla düzelterekti. *Eskiden halıların püskülleri olurdu.* Bunların da vardı. Lakin zordu halının püsküllerini her daim temiz tutmak. Halıdan önce, rengi dönen püsküller gösterirdi kiri, halıyı yıkarken püskülleri ayrıca defaten fırçalamak, çamaşır suyuyla silmek, püsküller saçak saçak olmasın diye kolalamak gerekirdi. Komşularının bir vakitler yaptığı gibi, kirlenmesin diye halının püsküllerini koli bandıyla kaplayıp da hatırlı misafir geldikçe bandı söken kadınlardan olmadı hiçbir vakit Reyhan Hanım. Bir gün canına tak etmiş,

**Hanımların dikkatine;
overlok makinesi, ayağınıza geldi. Halı, kilim, yolluk,
paspas kenarına, halıfleks kenarına overlok çekilir.
Beş dakikada yapılır, hemen teslim edilir.**

anonsunu duyduğu gibi, başını pencereden uzatıp içindeki overlokla mahalle mahalle gezerek bir nevi seyyar konfeksiyon atölyesi hizmeti gören minibüse el etmiş, aşağı püsküllü halde indir-diği halılarını; minibüsten, kenarına overlok çekilmiş olarak geri almıştı. Kimse fark etmemişti zaten evde. *Demek* onca yıl bu püskülleri *boşu boşuna* ovmuştu.

Bugün günlerden pazar olsaydı hâlâ, Reyhan Hanım koltuğa oturur, bir süre kumandayı arar, her zamanki gibi minderlerin arasına sıkışmış bulur, kanalı değiştirirdi. Bir Türk filmi çıkardı televizyonda: **“SÜRTÜK.”** Başrolde, *Türkân’la Cüneyt*... Pek beğenirdi *Cüneyt*’i Reyhan Hanım gençliğinde... Kendisi de gözle-rini makyaj hilesiyle büyültür, *Türkân* olmaya öykünürdü. *Benze-tirlerdi de...* Onun için ne *Türkân Şoray*’ın “Şoray”lığı ne *Cüneyt*

Arkın'ın "Arkın"lığı; Cüneyt'le Türkân'dı onlar. Ama Ekrem Bora, "Ekrem" değil "Ekrem Bora"ydı. Kötülerle arasına mesafe koyardı. Annesi de kızdı mı "Sürtük" diye bağırmasaydı Reyhan'a...

Bu filmde *Türkân*, elinde tefiyle eteklerini savura savura şarkı söyleyerek para toplayan bir kenar mahalle gülüydü. Reyhan Hanım, eline hiçbir vakit tef almamıştı böyle. Babası n'apardı adamı!.. Bir günden bir güne kimseye sesini yükselttiği duyulmamıştı ya, evde annesi tarafından sıkça dillendirilen bir "baban n'apar adamı!" dır alıp yürümüştü. Okutmamışlardı ama olsun, güzeldi ya... 17'sindeydi bir vakitler, Türkân gibi yüksek topukluları giyip yürüdü müydü... *E bakarlardı... O Türkân'sa* kendisi de Reyhan'dı *en nihayetinde*. Mahallelerinde Cüneyt kadar yakışıklısı yoktu ama tabii kısmeti bu mahalleden çıkmayacaktı. Bir gün, hiç ummadığı anda, hayallerindeki adamla karşılaşacak ve adam kendisine ilan-ı aşk edecekti.

CÜNEYT

Hem de ilk günden beri delicesine!

Daha Samatya'ya ilk istimlak gelmemiş, doğup büyüdüğü evin yerine Samatya Sosyal Sigortalar Hastanesi yapılmamıştı. 12'sinde Nebiha Hanım'ın evine yatılı bakıcı verdi Reyhan'ı, babasıyla *anası olacak* kadın.

İyi kadındı Nebiha Hanım. *Bir de yatalak olmasaydı...* Zenginlerdi de ne oluyordu sanki; işte Nebiha Hanım, bu kadar kristal avizenin, ipek halının, pencereden görünen deniz manzarasının içinde... *En azından büyük abdeste kendi çıkabilseydi...* Yatağa işediğinde temizlemek bir dereceydi ya... Kıvranıyor, çıkamıyordu bir türlü "büyük abdeste." Nebiha Hanım, zengin olduğundan olacak, sızmaz, büyük abdeste çıkardı. Sırf para aldığı için değil,

para kendisine gelmiyordu ki, annesinin eline sayılıyordu aydan aya; acıdığı için sokuverirdi parmağını kadının makatına Reyhan, o zaman yattığı yerden “büyük abdeste çıkar”, rahatları Nebiha Hanım; “Allah razı olsun” der, utanır, yüzünü çevirirdi. Çabucak çarşafı değiştirir, ellerini uzun uzun yıkar, kolonyayla ovardı Reyhan. Tekrar yıkar, tekrar kolonyalardı ya, boşuna; Reyhan yanına döndüğünde, bu sefer de altına işemiş olurdu Nebiha Hanım.

Annesi de Nebiha Hanım’ın gelinine temizliğe gidiyordu o vakitler; annesinin anlattığı, Reyhan’ın da ara sıra görüp fark ettiğince, *pek melanet bir şeydi* gelin. “Sonradan olma hanımlık bu kadar olur” diyordu annesi. Bakmamıştı kaynanasına... Manikürlü elleriyle bok temizleyecek değildi ya kadın, Reyhan vardı....

Sevmiyordu annesini Reyhan. Dört çocuk doğurduğu, hiç saçını okşamadığı, okuldan alıp Nebiha Hanım’ın yanına verdiği –evet, matematiği zayıftı ama resim iş ve müzik derslerinde çok başarılıydı; “pekiyi”ydi hatta– yatakları abisine ve ablalarına verip kendisi on beş günde bir eve gittiğinde bunak babaannesinin yanında yatırdığı için... Sevmiyordu. Olsun; babaannesi de bakkaldan alıp sandığında sakladığı bisküvileri yalnız kendisine veriyordu ya...

Allah nur içinde yatırsın, *orospunun önde gideniydi* annesi... Öyle tülbentini boynunda sıkılayıp gözü yerde işe gidip gelmekle olmuyordu namus... Babasının Ankara’da yaşayan bir askerlik arkadaşı vardı: *Mahmut Amca*. İstanbul’a geldiğinde Reyhanlarda kalırdı. Kocasını “Ne yemek var?” diye sorduğunda, sabahtan mutfak parası bırakmadıysa elini beline koyup, “Valla fikis mönü, eşek siki yaş pancar” diyen annesi, Mahmut ve ailesi geldiğinde o günkü işini çabucak bitirip dolu filelerle eve gelir, yahniler, yalancı çerkeztavukları, patlıcan ezmeleri hazırlar, hatta yeşil salatanın üzerine, domates kabuğundan gül, limon kabuğundan civciv bile yapıp kondururdu. Daha origami sanatından Türkiye’de

kimsenin haberi olmadığı yıllar... Büyükler masaya oturur, evin ve Mahmutların çocukları sehpa da yerdi. Gözü yoktu zaten Reyhan'ın... Kendisi Nebiha Hanımlarda ne isterse *en lüksünden, en çeşidinden* yiyebiliyordu. Hem annesi gibi *orospu* değildi Nebiha Hanım; Reyhan'ın sevdiğini fark ettiğ i beyaz, *küçük küçük* lokumlardan bol bol aldırıyordu. *Koska Helvacısı'ndan*. İlk vakitler gümüş kâsedden üçer beşer avuçlayıp ağzına attığı lokumları, sonraları aynı şevkle yiyememeye başladı Reyhan...

... Çarşafı değiştiriyor, ellerini dakikalarca yıkıyor, kolonyalıyor, tekrar yıkıyor... neredeyse bütün Samatya sahiline vuran güneş kadar ışık alan bembeyaz mutf ağı girip üzerine beyaz dantel örtü serili gümüş tepsiye konulmuş nakışlı gümüş lokumluğun içindeki beyaz lokumların başına geçiyordu. Tam elini lokumlara daldıracakken duraklıyor, burnuna götürüp kokluyordu. Pis miydi hâlâ elleri?... Yıkamıştı da... Bu evdeki her şey ya gümüşü ya beyazdı da... Nebiha Hanım ne diye büyük abdeste kendi başına çıkamıyordu *şanki*...

Gümüş şeker maşasıyla aldığı bir lokumu ağzına atıp tatsızca geçiyordu içeri... Nebiha Hanım, ağzının kenarındaki hindistanevizlerinden Reyhan'ın lokum yediğini anlar, "Ağzını sil de bana kitap oku" derdi. İyi kadındı, Reyhan'ın okurken içlenmesinden Kemalettin Tuğcu sevdiğini anlamış, oğluna yeni Tuğcu kitapları sipariş etmişti. *Bir de bunak olmasaydı*... Zenginler için de fakirler için de "bunak", "bunak" tı o vakitler. Şimdi olsa o sosyal sınıfa mensup biri ancak alzheimer olabilirdi. İlk çocuğı bebekken ölünce esereklenmiş, oğluna hamileyken de albasmıştı. Yalnız yatarsa birinin gelip kendisini öldüreceğine inanıyordu. "Kayınpederim ölüp kendini kurtarmış, karısının derdi de bize kaldı" diyordu gelini. Sevmiyordu onunla yatmayı Reyhan... Nebiha Hanım, Reyhan yanından kalkacak olursa hemen fark etsin diye elini tutuyordu uyurken. Mızıkmayı da seven bir kadındı;

oğlunun geleceği günler kendini mahsus yere atar, “Bu kız beni itti” derdi. O da babaannesi gibi gece altına *işeyip işeyip* suçu Reyhan’a atıyordu.

“Ye” derdi Nebiha Hanım, “bol bol ye, fakirler ne kadar yerse yesin doymaz.” İnadına yemiyordu. Fakir sayılmazdı ki Reyhanlar. Nebiha Hanımların mutfağı kadar da olsa bir evleri vardı. Fakir diye Kemalettin Tuğcu romanlarındaki çocuklara denirdi. Ama burada çalışıyordu işte... Öz *olacak* annesi, Kemalettin Tuğcu kitaplarındakilerden bile üveydi ona göre.

Bir gün Mahmut *Amca* yalnız gelmişti. Annesi ertesi günü, “Hava güzel, çocukları denize götüreyim” demişti kocasına. Reyhan’ın babası işe gideceğinden Mahmut’a, “Hanımla çocukların başında duruversen” demişti. “Gitmesin kadın başına...” Annesi piknik tüpü, çaydanlığı, evde yaptığı köfteleri, dolmaları, kızartmaları, kısırı kaplara koymuş, her birinin elinde birer poşet, gitmişlerdi sahile. Bir güzel piknik yapmış, doyasıya yüzmüşlerdi. Reyhan’ın denizden erken döneceği tutmuş, ağaçların arasında Mahmut *Amca*’sıyla annesini el ele yakalamıştı.

... Nebiha Hanımların evindeki kütüphanede, kitapların arkasına saklanmış kitaplar bulmuştu bir gün, kapaklarında çıplak kadınlar vardı. Çocuk sayılırdı ama bunları okumanın “yasak” olduğunu sezmişti... Zaten arka kapaklarında, “18 yaşından küçüklere satılmaz” yazıyordu; “Resimli seks romanları dizisi”, üç tane vardı: “Papaz”, “Şehvet Plajı” ve “Erkeksiz Yaşayamam.” İçeriden Nebiha Hanım çağırınca kitapları rafa bırakıp yanına gitmişti ya, merak ediyordu. O çıplak kadınlar herhalde annesiyle babası bazı akşamlar yatak odası kapısının penceresine battaniye gererek ne yapıyorsa onu yapıyordu. Gece, Nebiha Hanım uyuyunca yanından kalkıp “Şehvet Plajı”nı yarısına kadar okumuştur dedirgince: Çok çirkin bir kız olan Lise, türlü estetik ameliyatlara güzelleşerek erkeklerin peşinden koştuğu bir ka-

dın haline geliyordu. Tavladığı yaşlı, zengin bir adamın metresi olan Lise, adını Andrea olarak değiştiriyor, sevgilisini de önüne gelenle aldatıyordu. *Bu Andrea* Neriman Köksal falandı herhalde. Zavallı hizmetçi kızı bile –bu da Hülya Koçyiğit olmalıydı– çıplaklar kampında zorla soyuyorlardı ki *Hülya* çıplak görülemezdi. “İyiler” soyunmazdı. Gene göremedi Reyhan. *Ahlaksızlar* tam hizmetçinin kıyafetlerini parçalarken küt diye bir ses geldi içeriden. Nebiha Hanım kendini yataktan aşağı atmıştı. Kitapları yerine koyup Nebiha Hanım’ın yanına koştu.

Annesiyle *Mahmut*’u el ele görünce... Demek “erkeksiz yaşamayan” annesi, “şehvet plajı”nda bu kart “papaz”la... *Evet evet, orospuydu* annesi. Annesiyle Mahmut, izlendiklerini fark edince hemen toparlanmış, Reyhan bir şey söylemeden kinli kinli bakıp oradan uzaklaşmıştı. Sonradan annesi “Biz de Mahmut Amcanla oturuyorduk” dedi. Babasına söylemedi Reyhan. Ne söyleyecekti! O yaştaki kızını el kapılarında çalıştıran adama, oh olsundu...

Nebiha Hanım’ın oğlu, raftaki yerlerinin değiştiğini fark edince kitaplarını alıp Reyhan’a da *manalı manalı* bakmıştı. Evet, büyüyordu Reyhan, güzelleşiyordu... Beğenildiğini anladı tabii ama bu Ekrem Bora müsveddesine yedirmeyecekti kendini –gerçekten “Sürtük” filmindeki Ekrem Bora gibi puro içiyordu adam, yalnız fötr şapkası yoktu– o, Türkân olup Cüneyt’le mutlu olacaktı.

Nebiha Hanım’ın gelini de Ekrem Bora’nın filmdeki sevgilisi Ferah Nur gibi sonradan görmeydi. Ama sezgileri kuvvetliydi. Bir süre sonra hiç âdeti olmadığı halde kocasıyla birlikte Nebiha Hanım’ı ziyarete gelmeye başlamıştı. Yalnız mı yollasaydı kocasını körpe kızın yanına? Yok artık! “Namus namus diyenden korkacaksın asıl, mezhebi geniş bir aile olmasa bu yaşta kızı yatılı çalıştırır mı?” Reyhan’ın annesi de kendisine geliyordu temizliğe... Hırsızlığı yok diye tutuyordu ya, gözü göz değildi kadının. Reyhan da biraz serpildi mi iti uğursuzu toplardı evin önüne... Ona yol verip şöyle yaşı kemale ermiş bir kadın almak lazımdı işe...

Reyhan, gelinin dediklerini mutfaktan duymuştu: Bu kadın neymiş ki gençliğinde! Zengin aileye gelin gireceğim diye paspasta az sürünmemiş, anlatıyordu komşular. Kocası, “Annesi kaç yıllık emektarımız, buraya başkasını alacaksak kızını da bizim eve alalım, annesiyle gelir gider” demişti de karısıyla arasında sürtüşme bile çıkmıştı.

FERAH

Aaa ne oluyor buna bu akřam böyle?

EKREM

Olan řu: Son zamanlarda sıkmaya başladı, iki alkış birkaç çiçekle ne oldum delisi kesildin başıma; kaçtır söylüyorum züppelik yapma böyle, zaten suyun kaynıyor.

FERAH

Hıh! Ben de bayıldım, zor bulursun benim gibisini. Aman ne iğrenç şey, ne bakıyorsun, yalan mı? Ne diye sokarlar bunları böyle yerlere bilmem ki, şarkıcı olmamdan utanıyorum.

EKREM

Utanma, hiç fark yok aranızda.

FERAH

Ne? Bu sürtükle mi bizim aramızda fark yok?

EKREM

Evet, řans sana gülmüř, ona gülmemiř, o kadar. İstesem, onu da üç günde meşhur ederim.

FERAH

Bunu mu? Bundan ne olurmuş?

EKREM

Senin gibi meşhur bir saz sanatkârı; onun için fazla baş ağrıtmaya da kes!

Ne Nebiha Hanım'ın gelini saz sanatkârı ne oğlu meşhur gazino sahibi Ekrem'di. Ama adam, isterse Reyhan'ı da üç günde karısı gibi hanımefendi yapacağını ispata baş koymuştu sonraları... Bir seferinde "İzin gününde çarşıya çıkıp üstüne başına bir şeyler alalım" bile demişti.

EKREM

Al bunu, üstünde adresim yazılı, yarın bana gel.

TÜRKÂN

Anlamadım! Anan güzel mi senin?

EKREM

Hayır.

TÜRKÂN

Çüş be! Ne zannediyorsun sen beni? At pazarından eşek alır gibi satın mı alacaksın lan bizi? Gözünü aç züppe, kızıoğlankızım ben... Ayı!

EKREM

Dur. Nefes al biraz.

TÜRKÂN

**Kabarma ulan, yersin kafana pabucu, kendimi
koklatacak surat var mı bende öküz?**

Evet, “kız” dı Reyhan... Annesine anlattı Ekrem’in dediklerini, namus dedi mi onların evde akan sular dururdu. Babası n’apardı adamı!

TÜRKÂN

**Hey gelin! Hırbonun zoruna bak, önce kendi
paçanı kurtar hödük! Peynir ekmek mi istiyorsun
eşşoleşsek?**

DARBUKACI ÇOCUK

Dövelim mi?

Demedi kimse,

TÜRKÂN

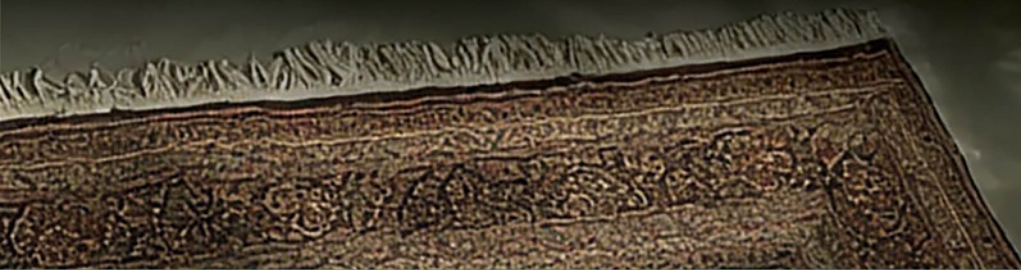
Bırak be! Bir tarafı elimizde kalır hıyarın,

YAŞLI ÇALGICI

**Dur a be kızım, yanlış anladın sen; bu meşhur
saz patronu Ekrem; İstanbul’un bütün saz
dükkanları onun elindedir. Mutlak niyeti
başkaydı onun.**

TÜRKÂN

Niyetine soğan doğrarım onun.

**"Zaten bu aşk mereti, insanı
ya hidayete erdirir ya ateist yapar.
Ben daha bir ortasını görmedim."**

Aynı günde geçen dokuz öyküden oluşan
Hanımların Dikkatine, kulissiz bir sahne.

Karakterlerin anonslarla, reklamlarla, mesajlarla kuşatıldığı;
dış sesler ile sistemin yarattığı "ideal"e ayak uyduramayanların
iç sesleri arasındaki mücadeleye dair ironik hikâyeler...

Seray Şahiner'in Yunus Nadi Öykü Ödüllü kitabı
Hanımların Dikkatine, sokakla ev, sistemle mahrem
arasına sıkışmış kahramanların sesi.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 220

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-5683-48-9

9 786255 683489

DK
Doğan
Kitap